

forandre Ordene „ønffes opdragelse“ til „opdrages“, da skal jeg tillade mig at stemme imod det og holde paa det oprindelige Forslag, saaledes som det er fremlagt af den ærede Forslagsstiller. Jeg troer det er rigtigt at beholde Ordet „ønffes“ i Forslaget, fordi det jo er en given Sag, at om der ogsaa i Henhold til Loven var taget en Bestemmelse mellem Ægtefolk med Hensyn til deres Børns religiøse Opdragelse, kan det ikke være Meningen, at man skal forhindre disse Ægtefolk i at forandre deres religiøse Anskuelse i Fremtiden, thi den Frihed, der er given alle Andre, til enhver Tid at kunne forandre deres religiøse Anskuelse i den Retning, de ansee for den rigtige, bør disse Folk ogsaa have, og en oprindelig tagen Bestemmelse i saa Henseende bør ikke binde Hænderne mere paa dem, end paa Andre. Jeg skal derfor som sagt tillade mig at anbefale de Ændringsforslag, som den ærede Ningsdagsmand for Sorø Amts 4de Valgkreds (P. Olsen) har stillet til det foreliggende Lovforslag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet:

Dette Lovforslag handlede oprindeligt alene om den Undervisning af Børn, som finder Sted i, hvad vi i Almindelighed kalde Friskoler, men er nu ved de Ændringsforslag, som Forslagsstilleren selv har stillet til det, blevet udvidet til et langt større Gebeet. Jeg veed ikke, om det er heldigt, at der først ved denne anden Behandling bliver Tale om disse langt videregaaende Spørgsmaal; jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at de Spørgsmaal, der nu ere satte i Bevægelse i Anledning af dette Lovforslag, gaae over i en ganske anden Sfære af de borgerlige og de kristelige Livsforhold end den, hvori vi oprindeligt ved dette Forslag bevægede os. Man er nemlig nu gaaet over til at behandle Spørgsmaal, som vilde finde deres rette Plads i, hvad man kalder en Dissenterlov, en Lov om de fra Folkekirken afvigende Troessamfund, en Lov, som er lovet i Grundloven, idet det der hedder: „De fra Folkekirken afvigende Troessamfunds Forhold ordnes nærmere ved Lov“. Der er mange Forhold angaaende de fra Folkekirken afvigende Troessamfund, der kunne opfordre til en nærmere Bestemmelse

ved Lov, men jeg vil derfor ikke sige, at en Dissenterlov for Diebliffet er nogen paatrængende Nødvendighed, da det har vist sig, at den Religionsfrihed, der indførtes saa rundeligt og frit, ikke er bleven misbrugt i den danske Stat. Det er derfor ogsaa i mine Tanker lidet nødvendigt, for ikke at sige overflødig, ved denne Leilighed at røre ved et Punkt deraf, som angaaer Dissenternes Forhold til det almindelige kirkelige Samfund, og det saameget mere, som dette Punkt for tretten Aar siden er ordnet ved en Lovbestemmelse, om hvis Begrundelse, mulige Mangler og mulige Forbedringer det vilde være overmaade vidtløftigt nu at forhandle paany, men en Lovbestemmelse, om hvilken jeg efter de samme Mars Erfaring kan bevidne, at den ikke har forvoldt Banfæligheder paa noget Sted, det vil sige i det Stift, hvori jeg har været, og saavidt mig bekjendt, heller ikke paa noget Sted i hele det danske Borger-samfund. At drøfte disse Bestemmelser i deres religiøse, i deres borgerlige, kort sagt i deres hele dybere Betydning, vil formeentlig ligge udenfor disse Forhandlinger, og Nødvendigheden deraf er som sagt lidet paatrængende, da den bestaaende Lovgivning ikke har været anfægtet, ikke blot ikke ved Klager, men ikke endog ved Banfæligheder, saavidt som det idetmindste for mig, der har en temmelig vid Erfaring, nogeninde er blevet bekjendt.

Men vende vi tilbage til, hvad den ærede Forslagsstiller fra Begyndelsen af har havt for Die, nemlig Friskoler, som i mange Tilfælde ere et meget betydeligt og gavnligt Led i Skolevæsenet og det mod denne Side rettede Borger-samfunds Liv, saa er Spørgsmaalet der netop om Folkekirken's Medlemmers Børn, der naturligtvis, efter Forældrenes Villie, skulle opdrages i disses egen Religion, i den lutheriske evangeliske Bekjendelse, og den Usikkerhed, der med Hensyn til andre Religionsbelysningers Børn er tilstede i det foreliggende Lovforslags første Paragraf, vilde paa den allersimpleste Maade hæves, naar man optog det første Stykke af det stillede Ændringsforslag, saa at der istedetfor Ordene: „de Børn“, hvormed Lovforslagets første Paragraf behynder, blev sat: „de til Folkekirken hørende Børn“, for hvilke den hele Lov af